

2. Кобрин Л.Й. Застосування інструментів управління виробничим потенціалом з метою підвищення результативності діяльності підприємства / Л.Й. Кобрин // Наукові записки. – 2019. – №1(58). – С. 132-138.
3. Терещук Н.С. Управління виробничим потенціалом підприємства / Н.С. Терещук, О.Г. Погасій // Режим доступу: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/01/217.pdf>

Косенко А. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)
**ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ВИРОБНИЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ
ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ**

Постійні зміни в економіці вимагають від управлінського складу підприємств формування або вдосконалення існуючої політики розвитку. Оскільки кожне підприємство функціонує по-різному, то постає відповідна їм необхідність у побудові механізму зростання ефективності виробничого потенціалу.

Потенціал підприємства виступає складовою передумовою стратегії розвитку, він є елементом виробничих відносин, визначених використанням виробничих можливостей трудових ресурсів, матеріальних ресурсів, що своїм складом визначають шлях по досягненню поставленої цілі та максимально можливим обсягом товарів, що можна отримати за умови оптимального використання ресурсів.

Нестабільність середовища та його динамічність є головними ознаками функціонування сучасних підприємств, що змушує їх вести постійний пошук прихованих резервів, а також докладати значні зусилля задля збереження придатності та якості використання наявної ресурсної бази.

Виробничий потенціал підприємства – це сукупність ресурсів, пов'язаних функціонуванням і розвитком, це спроможність виготовляти продукцію за такими параметрами та якістю, що будуть повністю задовольняти наявний попит на ринку [1].

Успішність діяльності підприємства визначається ефективністю використання його виробничого потенціалу. Для їхнього якісного використання його складових забезпечують управління системою показників, що задовольняє значення ефективності, показує ступінь слідування обраній стратегії, а також визначає досягнення поставлених цілей.

Цілісність елементів, їх взаємозв'язок, складність та взаємозамінність є характеристиками виробничого потенціалу. Також важливим є сприйняття та впровадження у виробництво досягнень НТП, нових технологій та способів виготовлення продукції, оптимізація її складу [2].

До показника відносяться фінансова, техніко-технологічна, матеріально-сировинна та трудова складові [5].

Розуміння рівня та наявних резервів виробництва дає можливість робити вчасні, влучні й економічно доцільні рішення в управлінні виробничою частиною підприємства, що якістю своєї діяльності визначає поточний стан та майбутню діяльність.

Фінансове становище визначається складом та забезпеченістю обсягом фінансових ресурсів для подальшого напрямлення їх, що призведе до ефективного господарювання.

Відповідно обсяги таких ресурсів визначають перспективу існування підприємства, можливість його подальшого розвитку, показує рівень стабільності та підготовленості до можливої кризи.

Техніко-технологічна складова виробничого потенціалу відображає поточні та майбутні можливості використання основних засобів: обладнання, машини, будівлі, споруди. Ключовим параметром техніко-технологічної складової є основні засоби підприємства, їх наявність, стан і рух, рівень зносу. Також важливо звернути увагу, що використання основних засобів завжди підкріплюються оборотними коштами, тому важливо звертати увагу також і на показники їх стану та руху.

Кількість та склад працівників підприємства, якість кадрового складу та раціональність його використання також визначають рівень виробництва, забезпечують конкурентоспроможність та стабільність. Трудова складова характеризує ефективність роботи працівників, правильність і своєчасність у прийнятті управлінських рішень, що собою забезпечить відсутність похибок у виробництві. Дослідження трудових ресурсів дозволить визначати можливості економії робочої сили завдяки раціоналізації розміщення працюючих, оптимізації продуктивності, і використанню персоналу по кваліфікації.

Склад матеріально-сировинних ресурсів визначається характером виробництва, галузевою належністю та видами продукції, що випускається. Скорочення часу перебування матеріальних ресурсів у виробничих запасах є важливим резервом скорочення тривалості виробничого циклу [3].

Виробничий потенціал підприємства являє собою його потенційну спроможність виготовляти продукцію таких якості, асортименту та номенклатури, які собою будуть повністю вдовольняти ключові параметри попиту людей на ринку, це спроможність повністю раціонально використовувати ресурси, показує потенційну можливість правильно та швидко виготовляти свої товари [4].

В умовах конкурентного середовища, що постійно поповнюється новими гравцями та розширюється, питання управління та формування виробничого потенціалу підприємства мають значну актуальність. Ефективна робота та діяльність промислового підприємства складається з багатьох факторів, але ключовими з них є ресурси підприємства.

Розуміння рівня та наявних резервів виробничого потенціалу дасть керівникам підприємств змогу приймати вчасні, оптимальні й економічно доцільні рішення в управлінні виробничою частиною, що якістю своєї діяльності визначає поточний стан організації та її майбутню діяльність. Таким чином, для ефективного управління показником, доцільним буде створення власної системи по оптимізації стану та складу наявних ресурсів, та що допоможе їх у подальшому раціонально використовувати та збільшувати прибуток підприємства.

Список використаних джерел:

1. Піддубна О.О. Оптимізація використання виробничого потенціалу підприємства / О.О. Піддубна // Ефективна економіка. Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет. 2013. № 11.
2. Пріб К.А. Стратегія розвитку підприємства харчової промисловості: економічна сутність / К.А. Пріб, Н.І. Патика // Діагностика в системі управління: навч. посібник. Київ: Центр учбової літератури. – 2016 рік. – 432 с.
3. Урманов Ф.Ш. Особливості підвищення ефективності використання матеріальних ресурсів

- підприємства / Ф.Ш. Урманов // Тези IV Міжнародної науково-практичної конференції «Формування ефективної моделі розвитку підприємства в умовах ринкової економіки». – 216 с.
4. Гринько Т.В. Сучасні підходи до управління стратегічним потенціалом підприємства / Т.В. Гринько, Д.М. Чіменова // Збірник наукових праць Міжнародної науково-практичної конференції «Економіка і менеджмент 2017: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку»: у 11 т. (м. Дніпро, 23-24 березня 2017 р.). – Дніпро: Біла К.О., 2017. – Т. 5. – С. 86-89.
 5. Чабанець М. В. Наукові підходи до класифікації потенціалу підприємства / М.В. Чабанець, Т.В. Гринько // Економіка і менеджмент 2018: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку: зб. наук. праць Міжнар. наук-практ. Конф., 19-20 квіт. 2018 р.: у 8 т. – Т. 6. Управління підприємствами: соціально-економічні аспекти -Дніпро: Біла К.О. – 2018. – С. 84–87.

Кох Є. В., Лук'янченко Б. О.

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ЖИТТЄВИЙ ЦИКЛ ОРГАНІЗАЦІЇ
НА ПРИКЛАДІ АВТОМОБІЛЕБУДІВНОЇ КОРПОРАЦІЇ «БОГДАН»**

Життєвий цикл відіграє важливу роль у внутрішньому середовищі будь-якої організації. Також багато проблем компанії визначається тим, на якому рівні розвитку вона знаходиться саме зараз. Загалом виділяють п'ять фаз, а саме: становлення, ріст, зрілість, занепад та трансформацію.

Розглянемо ці фази на прикладі автомобілебудівної корпорації «Богдан».

Першим і одним з найголовніших періодів творення фірми є її зародження, тобто початок життя. Українська компанія була створена у 1992 році, визначивши для себе головну мету – автомобілебудування. У тому ж році почала продаж популярних Москвич, ІЖ, УАЗ та ГАЗ, а трохи пізніше автомобілів КІА в Україні.

До другої фази, дитинства та юності, відноситься період, коли бізнес почав стрімко розширюватись. У 1998 році відбулося придбання ВАТ «Черкаського автобус», що стало значним каталізатором у підкоренні ринку. Наступного року відбувся підпис угоди щодо дистрибуції авто Hyundai, а також виробництво «Богдан». Пізніше взято курс на експорт цих автобусів. Наступного року підписано генеральну угоду із Японською компанією Isuzu Motors Limited щодо використання їхнього бренду на автобусах українського виробництва.

Третя фаза має в собі два часових відрізка: з 2005 до 2011 року та з 2014 до 2019 рік. Під час першого періоду відбувається створення офіційної корпорації Богдан. Причиною розвитку автоскладального виробництва стало встановлення мита. Загалом для нових проектів було залучено понад 150 мільйонів гривень.

Наступного року був підписаний договір про продаж корпорацією «Богдан», японськими «Sojitz Corporation» і «Isuzu Motors Limited» та ЗАТ «Автомобільна компанія Ісузу Україна». З 2007 року було дозволено виробництво легких авто, таких як: Hyundai Elantra XD, Hyundai Accent та Hyundai Tucson, але після підписання ще одного договору.

Приєднання України до СОТ вплинуло на автомобільну промисловість. В експлуатацію було введено нові підприємства. У такий проект було вкладено понад 330 мільйонів доларів.